

Yalnız, Yapayalnız

To be Alone

Gürbüz DENİZ*

I.

Bitmeyen hikaye; yağmur yağar, rüzgar eser.

Yol karanlık, gelecek meçhul!

Bilmece içinde bilmece. Bilmeye bir ömür gerek.

Sonra yine yalnız ve tek başına. Acı!

Sıcacık oda, güneş insanı neşelendirecek kıvamda.

İçten bir tebessüm, bütün zerrelere...

Hava temiz, soğuk yok, rüzgar meltem... Fırtınalar içerde.

Karanlık ve aydınlık, huzur ve sıkıntı... Kara kardeşler.

Kalp daralıyor, ruh kaçma derdinde...

Neden varım? Her gün üzölmek neden?

Neden seviyorum?

* Prof. Dr., Ankara Üniversitesi İlahiyat Faköltei, gurbuzdeniz2002@yahoo.com

Nereye kadar yol... Aydınılık mı karanlık mı, kendimde değilim.
Bir sarhoşluk, bir savrulma, sanki rüzgarın önündeki yaprağım.
Halim hal deęil Allah hayra tebdil eyleye (Amin) !
Sevinip normal olalım, diyorum. Olmuyor.
Sevinince çğılıklar, kahkahalar korkutuyor "beni".
Kapıp koy vermeye izin yok.
Hep incecik bir tel üzerinde yürümek. "Kıldan ince, kılıçtan keskin."
Tanımayayım, bilmeyeyim, üzölmeyeyim, yanardağ gibiyim.
İstemiyorum derûnumda gûya, kafam isteklerle dopdolu...
Tecrit ne zor şey! Hani "terk" diyorlar ya, o.
Savaşıyorum kendimle... Kılıç, kalkan, ok ve yay!
Kaniyor her tarafım,
Sükûnet; huzurun adı, ölüm gibi!
Neden önce ve her zaman beni dövüyorlar. Yalnız'ım!
Güçleri mi yetiyor yoksa güçsüz müyüm?
Halbuki güçlü olduğumu sanıyorum. Yanımda yöremde dostlarım var, ama
hep sopa-cop yiyiyorum. Yine Yalnız'ım.

II.

İçimdeki biri diyor? "Yalnız"lık, ruhumun ruhu."
Ben kalabalıklara karışınca çıkıyor karşıma "Yalnız"lık. Bıyık altında gülüm-
süyor.
En lüks arabaya biniyorum, burçları andıran evlerde oturuyorum.
Bir bakıyorum; "Yalnız" evde top oynuyor. Yanından insi yok.
Kim sahte! Bunu buraya kim getirdi? Her taraf sessiz ve soru cevapsız/kara.
Oyuna devam, durmak yok. Nefes alıp-veriyorum. Kaçmak faydasız.
Bir ben var benden içerü; Yalnız.
Korku ve ümit, hal. Sabitliğı yok hayatın? Gelgitler yaşamak, bir hal üzere
bulunmak, zor. Ancak "yalnız"la arkadaş, dost olduğumda. Huzur(un)dayım
Yalnız'ın. Alışmak, birazcık huzur için. Sonra yine başlıyor acı sevinç! Yal-
nız'lık.

“Yalnız” çekilmiyor. “Her şeyi kendinde ara” diyor. “Gözlerini kapa, kör et heveslerini,”. “Ben de insanım” diyorum ama beni dinleyen yok. Hele “Yalnız” hiç dinlemiyor, sağır. Dili var kulağı yok. “Kulağı kesiklerden.”

Fazlalar çok, hevesse can yakıcı, ve fakat hayat zor, ömür kısa, neden kendini kandırıyorsun. Hep benim kucağımdasın ama sen güya göklerde uçmadasın. Diyor; Yalnız. “Hem her şeyim olsun hem de ‘yalnız’ arkadaşım olsun”, bu olmaz, olmuyor.

Gün doğar, gün batır. Sabittir değişmez. Rüzgar eser, yel olur. Yollar vuslata gider. Mi?!

Sevinçle, sıkıntı aynı kalıpta. ‘Yalnız.’ Yalnızca birini tercih etmek, birini yaşamak. İnsanı mutlu etmiyor. Terazinin kefesi dengesini kaybediyor. İnsan da her şey terazinin kefeleri gibi. Dara ile mîzan, ancak boş terazide denge tutturur. Kefeler doluyken adil olmak ne zor?

Gün sabit olsa da, her kula aynı şekilde doğmuyor. Sabitte her şey değişken. Tuhaf. Değişmeyende değişmek, sabitte hareket. Hayatın mîzanı; mantığın çelişkisi. Yalnız. Daire içinde nokta. Noktalar, daire içre eşit ve sıradan.

Zatım, zatına münhasır. İnsanlarda değişmeyen büyük daire; nokta. Zatlarda daireyi kuşatacak kadar büyük ve geniş. Olmazlar içinde olan, olanlar içinde olmaz. Ters ve düz; yürümek, aynı noktaya götürüyor. Döngüselliğe her şey eşit. Ancak döngüde varoluşunu döngüye ve kendisine fark ettirenler hep farklı. Yalnız ve mutlu. Aynı yol yürünse de her gölge ve her renk aynı şekilde yansımıyor.

Rengi, kendine özgü değilse, renkler içinde bir başkasının rengiyle renklenmek, soluk ve soluksuz, olmak. Renksiz ve hasta, solgun. İtici, kaçak, en önemlisi; Yalnız.

Rüzgar yel olur, yol olur. Yellerden yıllar olur. Gün ışığında, gözlerimiz ışıır. Yıllar yeğe gitmese. Her günümüz yeniden hayata başlıyor gibi olsa. O zaman hiçbir yeğe kapılmayız. Yeni başlıyor gibi güne başladığımız, bugün dünyadaki son günüm, bugün bitiyor gibi görmeliyim hayata karşı duruşumu. Nereye ne tarafa?

Nedense hepimiz birileri için yaşıyoruz. Gûya. Biz varsak, onlar var! Biz yoksak onlar yok! Ahh, çekip, yaşamaya kahrediyoruz. Bizimle yaşayanlara bizsiz yaşamayı öğretmeli. Zor geliyor. Yaşamaya gerekçe buluyoruz/aranıyoruz her sokakta. Bir acı fren, Yalnızlık. İşte orada, burada ve her yerde...

III.

Yalnızlık, insan var oldu olalı var ve hiç yaşlanmadı. Genç ve dinamik! Kıyamete kadar varlığını devam ettirecek.

Yalnızlık, çocuğun anneden ayrılması, babanın çocukluk yurdundan gitmesidir. Yalnızlık vuslatın ruhudur. Yalnızlık, insanın kendisiyle cebelleşmesidir. Yalnızlığı ile cebelleşmeyen henüz kendisi olmayandır. Başkalarını kendisi sanandır. Sanılar içinde boğulandır.

Bazen yalnızlık intiharın adıdır. Bazen yılanı sarılmanın zehridir. Çoğu zaman başkalarıyla kendi adına oyun oynamaktır.

Yalnızlık, gözünü kapatmak, yorganı üstüne örtmek değildir.

Yalnızlık; yalın görünmenin adıdır. Bu ad, çıplaklığımızı, küçüklüğümüzü görmemizdir. Çıplaklığımızı, küçüklüğümüzü kabul eden dostlar belirdikçe belki giyinmeye, renklenmeye başlarız.

Zihnimizin ve gönlümüzün en çıplak olduğu, aybın ve günahın olduğu gibi görüldüğü bir yalnızlıkta, kendimizden başka görüneceğimiz, rol yapmıyacağımız birilerinin var olduğunu vehmederiz. Bunun için aşık oluruz, çocuk doğururuz, mülk sahibi oluruz. Oluruz ama yine yalnız kalırız. Kendi mezarımızla baş başa!

Olduğumuz gibi görünmek, görüldüğümüz gibi olmak, yalnızlığımızın tek ilacıdır ve çok acıdır.